

TRIGGERFINGER'S

Mario Goossens

VAN ACCORDEONGROEP NAAR SNOEI HARDE ROCK

n

e meesten zullen hem herkennen als de ‘koffiemokkendrummer’ van de bekende hit I Follow Rivers. Tien jaar na dato is de cover nog steeds waanzinnig populair en regelmatig op de radio te horen. Triggerfinger speelde geruime tijd daarvoor al op de grootste festivals, maar de live-uitvoering op 3FM legde de band absoluut geen windeieren. Drummer Mario Goossens is geboren en getogen in het Belgisch-Limburchse Hechtel-Eksel waar hij door zijn vader verplicht werd om ‘s zondagsmorgens ‘walskes’ en chachacha’s te spelen in een accordeongroep voor dames. In de namiddag kon hij dan weer terug metal gaan spelen. Goossens wordt beschouwd als een van de beste drummers van België.

TEKST: CHRIS GIJZEN / FOTO'S: RAOUL LIMPENS

“Moeilijk hè, altijd moeilijk”, stelt Mario denkend over de vraag wie Mario Goossens precies is. Hij vervolgt: “Iemand die zeer gepassioneerd bezig is in zijn leven, vooral met het maken van muziek. Heel zijn leven al. Iemand die heel veel twijfelt. En iemand die buiten hard twijfelen, ook hard weet wat-ie wil”. Even een zijspoor: het is negen uur ‘s ochtends als we in zijn tuin in Heusden-Zolder aan een kop koffie zitten, maar het knopje ‘aan’ is al een aantal uren geleden ingedrukt. Daar komen we later op terug. Dat twijfelen varieert van, bij wijze van spreken, naar de winkel gaan tot het niet goed weten op zowel muzikaal- als levensvlak. “Is het wel echt oké wat ik doe? Eigenlijk veel vragen stellen – die ik overigens vaak ook snel weer vergeet. Het is niet per se negatief, twijfel is heel normaal bij mensen en soms zelfs gezond, maar het is altijd wel een issue geweest in mijn leven. Ook met opgroeien: ik was een zeer timide gast.”

DOORZETTINGSVERMOGEN

Ook als timide gast is die twijfel nooit een demotivatie geweest. Dat is de andere kant van Mario Goossens: doorzettingsvermogen. “Ik laat niet los. Een ezel stoot zich geen drie keer aan dezelfde steen. Ik wel en dat is niet erg, want de vierde keer zoek ik een manier om toch tot het doel te geraken. In het dorp waar ik vroeger woonde was een cafébaas die vroeg: “hoe gaat het met repeteren met uw groepjes?”. Ik zei: “goed, net klaar met repeteren”. Mijn vader trainde honden in die tijd en de cafébaas reageerde: “dan ga maar terug repeteren in uw hondenhokken”. Ik dacht “gast, wat is dat nu weer voor iets”.

“Ook als mensen zeiden: “Mario, gij zijt niet gemaakt om te touren”. Waarom niet? Waarom beslis jij voor mij dat ik dat niet kan? Dat gaf mij wel de twijfel of ik goed bezig was of niet. Tegelijkertijd zat er een duiveltje op mijn schouders die zei dat ik er toch voor moest

**“EEN EZEL STOOT ZICH
GEEN DRIE KEER AAN
DEZEELFDE STEEN.
IK WEL”**

gaan. Dan raak ik toch gemotiveerd. Misschien heb ik dat soms ook wel nodig: een paar kletsen in mijn gezicht en er dan voor gaan. Het resultaat is uiteindelijk dat ik harder ga werken.”

WALSQUES EN CHACHACHA

Op zijn zesde begint Mario al met drummen. Zijn ouders zijn ontzettend ondersteunend, school loopt namelijk niet goed. Muziek is het enige waar hij mee bezig is. “Dan schuift ook mijn gigantisch energielevel aan de kant en kan ik mij focussen op één ding. Op school lukte dat niet: terwijl ik aan het lezen was gingen mijn gedachten alle kanten op.” Op zijn twaalfde weet hij het dan ook zeker: ik wil leven van de muziek. “Een jaar later begon ik voor het eerst in metalbandjes te spelen. Met een bandje hadden we op zondag repetitie. Mijn vader vond dat goed, ik mocht doordeweeks zoveel repeteren als ik wilde, maar ’s zondags

op één voorwaarde: “zondagvoormiddag ga je bij zeventien meisjes in een accordeonclub drummen”. Ik wilde absoluut geen walskes en chachacha’s spelen, maar als ik het niet deed, mocht ik ook niet meer repeteren. Hij vond dat als je beroepsmuzikant wilde worden, je veel andere stijlen van muziek moest leren spelen. Ik heb van mijn dertiende tot mijn drieëntwintigste elke zondagvoormiddag bij de accordeonclub gedrumd.”

TWEE LINKERHANDEN

Mario werkte in de jaren daarna in de bouw en ging daarbij één dag in de week naar school. “Op mijn achttiende verjaardag kwam de baas naar mij toe: “Goossens, ge hebt tweelinker handen, ik kan niets met u”. Het feit dat ik een relatie met zijn dochter had gehad, speelde daar misschien in mee. Mijn pa antwoordde: “geen probleem, ik geef je twee jaar om van je hobby, waar we je volledig in steunen, je

“OM ER TE GERAKEN, GA JE HARD MOETEN WERKEN”

beroep te maken. Lukt het niet om binnen twee jaar van muziek te leven, ga je terug werken”. Dat zorgde natuurlijk wel voor motivatie.”

“Mijn ouders steunden mij altijd, maar wel met een ijzeren discipline. Mijn vader ging mee naar de drumles en vroeg na iedere les aan de docent hoe het was geweest. Na elk optreden kwam er een briefing. Op het moment dat het minder ging, was het heel simpel en werd de kraan dichtgedraaid. Hij heeft mij geleerd dat voor niets de zon opgaat, maar om er te geraken, ga je hard moeten werken.”

TRIGGERFINGER EN DE STONES
Dat jarenlang hard werken resulteert uiteindelijk in onder andere Triggerfinger, ‘de luidste band van België’. Drie mannen die pure, rauwe rock maken. Met I Follow Rivers scoorden ze een nummer 1-hit in Nederland, België en Oostenrijk en dit nummer groeide uit tot grootste hit van 2012 in tevens Duitsland en Zwitserland. Een kleine greep uit het repertoire van optredens: Vier keer Pukkelpop, vier keer Rock Werchter, vier keer Lowlands, vijf keer Pinkpop, voorprogramma van Deep Purple, Red Hot Chili Peppers en support-act van de Rolling Stones.

Twee jaar geleden besloot Triggerfinger even de pauzeknop in te drukken en te focussen op andere projecten. Voor Goossens betekende dat focussen op Sloper (samen met onder anderen Cesar Zuiderwijk van Golden Earring), filmen voor de zesdelige docureeks ‘Paradise City’, drummen bij de gasten van Bazart en fungeren als producer voor verschillende bands.

‘AAN’
Dat het ‘aan’-knopje van Mario al vroeg op de dag ingedrukt wordt, wordt bekrachtigd door bovenstaand verhaal. “Mijn vrouw en ik beginnen de dag met een wandeling van een uur, iedere dag. We praten dan veel, maar al gauw zegt mijn vrouw: “ik weet dat je wilt luisteren, zet uw koptelefoon maar op”. Ik kan dan weer helemaal wegdromen in en focussen op de muziek. Zonder mijn vrouw zou dat nooit gaan en geen enkele dag voelt als werken.” ■